

ZÁBAVA

Klovem slovem

Vyspělost příznakem neosudetského míru a lásky

HANKA ŠTASTNÁ

Ekonomická „neokolonizace“ mého rodného příhraničí mi připomíná můj osobní hon na Pepička.

Josífek Jikeš (jméno jsem mu pro jistotu změnila) byl členem smečky Hnojáků. Tak jsme nazývali spolužáky ze zemědělské osady Slupečná, kteří s námi, Lipeňáky, dojížděli jedním linkovým autobusem na druhý stupeň základní školy do Frymburka. Oni nám, kvůli těm kasárnám plným strážců Železné opony, říkali Pésáci. Mého vyvoleného Slupečňáka jsem tajně milovala od páté třídy. Přestože mi vrazil dech brutální herdou pěstí do zad. To když jsem mu, vlastně z lásky, ve snaze prolomit jeho ignorantský postoj vůči mému citovému vzplanutí hodila do obličeje ledovou kouli. V průběhu tradiční sněhové rvačky Vojáků s Hnojáky. Sotva se mi dostal kyslík zpátky do plic, vši vervou jsem ho pokousala, poškrábala a pokopala. Nepochopil, že co se škádlivá, rádo se mívá. Sundal mi z nohou sněhule a hodil je na střechu zasněžené autobusové čekárny. Opětovaná láska se nekonala. Až za čtyři roky. Bez fyzického násilí. Stačilo mi k tomu dojet na Slupečnou na malé motorce s velkým svazkem Rychlých šípů. Pepěk byl blázen do toho komiksu a do jednostopých vozítek. Hned jsem se mu zalíbila a večer už jsme si vzájemně žmolali ruce v letním kině.

Také Němci s námi původně válčili. Druhou světovou prohráli, důsledkem čehož byli odsunuti i z teritoria mého dětství. Po režimovém převratu změnili dobývací taktiku. Zbraně nahradili markou, pak eurem. Poděl již bezdrátových hranic vyrostly německé fabriky dávající Čechům práci. Ti se nenechali zahanbit a na oplátku vybudovali nevěstince zásobující rozkoši německy hovořící klientelu. Kromě lásky je u nás volně prodána i půda. Takže německé a rakouské agropodniky opět hospodaří v bývalých Sudetech.

Peníze sblíží a národy našeho kontinentu i díky nim vyspěly z nacionálních „srdcerváčů“ na úroveň racionálních „eurounijáčů“.

Ale možná Pepičkovi křivdím. Vlastně si ode mne ty Rychlé šípky a motorku nikdy ani nevyptáčil. Říkal, že jsem za ty čtyři roky uplynulší od naší sněhové bitvy nesmírně vyspěla. Na jeho úroveň. Koukal mi při tom do výstřihu.

Autorka je ředitelkou Regionální agrární komory Jihočeského kraje.

Večerníček s dubánky? To by bylo krásné

Petr Václavek je hračka. Jeho šikovné ruce a nápady daly vzniknout novému pohádkovému světu, který obývají dubánci. Kouzelné postavičky vznikají z žaludů a představují nejružnější profese. Nyní spolu se svými přáteli Václavek vytvořil sérii příběhů, které zachycují jeden rok v životě těchto sympatických hrdinů.

STANISLAV ŠULC

Kdy jste začal tvořit dubánky a jejich svět?

Zvířátka a postavičky z přírodnin jsem začal stavět asi před šesti lety, když jsme se přestěhovali do Klánovic. Byla to taková naše každoroční podzimní tradice s dětmi. Jeden rok se nějak neurodily kaštany, takže jsem tvořil hlavně ze žaludů, kterých máme na zahradě spoustu. A tak se zrodili první dubánci.

A kdy jste o nich přestal přemýšlet jako o anonymních figurkách, ale jako o samostatných bytostech s konkrétními jmény?

Tak popravdě jméno jsem dal snad jen dvěma dubánkům Kůrkovi a Lesněnce. Ostatní pojmenovávám spíše podle toho, co představují – skejták, kytarista, cyklista a nejslavnější „záchodovej“.

Jak dlouho trvá vyrobit jednu figurku?

Na začátku je potřeba nasbírat dostatek materiálu. To se dá ale snadno zařídit na podzim během několika procházek lesem s dětmi. Pak je potřeba dostat nápad, co bude dubánek dělat, ten si většinou nakreslím na papír, případně si i prohlédnu na internetu fotky postav v dané pozici. Vlastní slepení je pak už docela jednoduché, zabere to asi

MEZI SVÝMI. Petr Václavek vytváří dubánky a jejich svět již několik let. Foto: CPRESS

20 až 30 minut. Ovšem to je ta jednodušší část.

Nedovedu si představit, co může být ještě složitější?

Mnohem náročnější je výsledek dobře nafotit. Tedy najít a nachystat vhodné místo, ať už doma nebo v přírodě, pěkně vše naaranžovat, udělat několik desítek fotek z různých úhlů, s různou hloubkou ostrosti. Potom doma na počítači vybrat tu nejlepší fotku a ještě se jí náležitě věnovat ve Photoshopu, tedy vyretušovat rušivé věci, upravit barevnost, oříznout na vhodný formát a řada dalších úkonů. Suma sumárum, slepení dubánka je jen zlomek práce, který se skrývá za výslednou fotografií.

Podaří se vám dubánka vyrobit pokaždé, nebo při tvorbě jde řada „materiálu“ do koše?

Dubánky lepím tavnou pistolí, což má velkou výhodu – když se něco nepovede, tak dubánka snadno rozložíš zpátky na jednotlivé komponenty, odškrábnu lepidlo, upravím, co potřebuji, a slepím ho znovu, takže do koše materiál skoro neházu, i když spoustu

dubánek jsem lepil nadvaokrát. Navíc je také hodně recykluji – po nafocení dubánka občas znovu použiji – částečně ho rozložíš a slepím do nové podoby.

Ve kterou roční dobu nejčastěji dubánky vyrábíte?

Dubánci mají svou sezónu hlavně na podzim, když je les plný krásného nového materiálu. Děti mi různé žaludy, větvičky a jiné přírodniny nosí už automaticky z každé podzimní procházky. Zároveň mi říkají, na co to mám vše použít.

S dubánčím světem se také čile obchoduje.

Dubánky neprodávám. Ono by to dost dobře ani nešlo. Jednak by nejspíš nepřežili to cestování poštou, a jednak by se dřive či později rozpadli a kdo by pak řešil ty reklamace? Přece jen je to přírodní materiál, který vysychá a stárne.

Místo toho posílám dubánky do světa v jejich tištěné podobě. Ať už je to prostřednictvím internetu, na jejich Facebooku sdílím nové fotografie skoro každý den, nebo pomocí tištěných produktů. Začalo to vlastně

docela nenápadně před dvěma lety: bylo mi tehdy líto, aby ty povedené fotografie dubánek skončily někde na disku nebo v propadlišti internetu, a tak jsem se rozhodl vytvořit z nich kalendář na příští rok. Nápad se ujal, pár desítek kusů se prodalo, a tak jsem to za rok zase zopakoval. Mezitím mě kontaktoval člověk, co tiskne pohlednice, a přesvědčil mě, že by to dubánkům na pohledech slušelo. Na trička se dostali dubánci snadno, v té době jsem už měl e-shop s tričky s cyklistickými motivy. Později přibývalo pexeso, hrníčky a tašky.

Ale na uživení to rozhodně není – pro mě jsou našťásti dubánci stále zdrojem zábavy a ne obživy.

Co bude s dubánky dál? Chystáte další knihu, nebo třeba nějaký seriál, ať už kreslený, nebo „loutkový“?

S autory dubánčí knížky máme rozpracované dvě leporela pro nejmenší děti a přemýšlíme o další knize. Večerníček, nebo animovaný film by byl krásný. Třeba na něj někdy dojde, kdo ví.

Kam za kulturou v kraji

VÝSTAVA

Budějovická umělkyně fotí

V česko-budějovické Galerii Nahoře v DK Metropol dnes vystavují dílo česko-budějovické fotografky a výtvarnice Míny Mládkové. Expozici s názvem Záznamy připravil kurátor Miro Švolík. Výstava potrvá až do 16. června. Galerie má dnes otevřeno od 9 do 17 h. (kam)

FILM

Promítají nového Hřebejka

V kině Střelnice v Jindřichově Hradci můžete dnes v 17 hodin vidět nejnovější snímek tvůrčího tandemu Jana Hřebejka a Petra Jarchového. Snímek Rodinný přítel, který je prvním dílem z trilogie Zahradnictví, časově předchází oblíbeným Pelíškům a spojuje je postava Jindřicha. Příběh tří sester, jež čekají na manžele vězněné nacisty, a jejich přítele není ale oproti Pelíškům komedií. Vstupné 120 Kč. (kam)

INZERCE

Žlutý baron & Selský rozum

O čem sní Andrej Babiš?
Proč nám chce vládnout?
Co z toho budeme mít?

Po promítání filmu Selský rozum následuje beseda s autory.
Kniha Žlutý baron bude na místě k dostání za zvýhodněnou cenu.
Vstupné dobrovolné.

5. 5. 2017 19:00 hodin Tábor - Hotel Palcát, ul. 9. května 2471

6. 5. 2017 19:00 hodin J. Hradec - Muzeum fotografie, Kostelní 20

